

[Westermann.]

Søværnsordning. For det var saa rigtigt, hvad den højtærede Forsvarsminister sagde i sin Fremsættelsestale, at hverken 1922-Ordningen eller 1932-Ordningen havde været ærlig; der havde ikke været hverken Penge eller Personel til det Materiel, der var forudsat inden for Loven. Den højtærede Minister lagde ogsaa i sin Fremsættelsestale meget stor Vægt paa, at det foreliggende Lovforslag ikke skulde faa samme Skudsmaal, som 1922-Ordningen og 1932-Ordningen havde faaet. Jeg tror efter det, jeg har kunnet undersøge, at man ikke med nogen Ret vil kunne give dette Lovforslag, i hvert Fald ikke for Flaadens Vedkommende, et saadant Skudsmaal. Men jeg maa beklage, at den højtærede Forsvarsminister ikke har fulgt denne Linje til det sidste. Det synes, som om den højtærede Forsvarsminister, da man kom til Kystdefensionen, har opgivet de smukke Forsæt og ladet fem være lige med Hensyn til Kystdefensionen; her er de samme Principper ikke lagt til Grund som for Flaadens Vedkommende.

Jeg vil gerne fremsætte en Kritik af selve Lovens Ophbygning og af Lovens Bestemmelser, idet jeg selvfølgelig her kun vil holde mig til det rent lovtekniske. Hvad angaar saadanne Oplysninger, som — det er allerede nævnt af den tidligere Ordfører — vedrører selve Værnets indre Ophbygning og Afstemning lige over for de Opgaver, som skal løses, er saadanne Ting selvfølgelig ikke egnede til almindelig offentlig Drøftelse her i Tinget, men de vil kunne drøftes i Udvalget.

Ved den almindelige Kritik af dette Lovforslag vil jeg først og fremmest henviser til, at det ikke indeholder nogen Formalsparagraf. Jeg er i og for sig ikke Principrytter her for at faa en Formalsparagraf, saafremt man blot fra den siddende Regering eller fra den højtærede Forsvarsminister kan faa en tydelig Erklæring for, hvad det er, dette Værn skal bruges til, og hvis jeg kunde udlægge paa den Maade, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udlagde, den Fortolkning, den højtærede Forsvarsminister gav af Værnets Opgaver i sin Fremsættelsestale, nemlig som et Forsvar inden for visse begrænsede Maal, med andre Ord: en ren Forsvarsopgave for Værnet, saa ved man ogsaa, hvorledes Personellet skal uddannes, og de sagkyndige inden for Værnet ved, hvorledes man skal opbygge sit Materiel. Hvis denne Formodning, at de Værn, her er Tale om, Flaaden og Luftværnet, ikke skal have virkelige Forsvarsopgaver, altsaa ikke det Formaal at benyttes som

Militærmagt til Forsvar for Landets Selvstændighed, eventuelt til Løsning af visse Neutralitetsopgaver, ikke skulde være rigtig, vil jeg bede den højtærede Minister udtale det tydeligt. Jeg gaar indtil videre ud fra, at dette er Formaalet med de Værn, her opstilles.

Det afgørende Punkt i det Søværnsforslag, der her er fremsat, er jo den endelige Opgivelse af Tanken om overhovedet at have Artilleriskibe i et dansk Søforsvar. Jeg har hørt Kritik af Artilleriskibe fremsat hyppigt rundt omkring paa Møder, og jeg kan i og for sig forstaa den Kritik, der ved en overfladisk Betragtning maa rejses, idet man kun hæfter sig ved, hvor dyrt et saadant Skib er i Anskaffelse. Men enhver, selv Lægmænd, jeg har talt med, har, i det Øjeblik de har interesseret sig for, hvad det drejer sig om, kunnet forstaa, at et Søværn ikke kan klare sig uden Artilleriskibe. Saaledes som dette Søværnslovsforslag foreligger, vil uden Artilleriskibe det største Kanonkaliber i vore Krigsskibe være 87 mm Kanoner, som findes i Torpedobaade, lette Fartøjer, saa at sige Sardindaaser, som ikke har nogen som helst defensiv Evne. Man vil ikke noget Sted i Verden — og her hjemme har man heller ikke tænkt sig det — opstille en Hær bestaaende alene af Fodfolk, fuldkommen uden Artilleri, og selvfølgelig vil Parallellen hertil kunne trækkes vedrørende Søværnet, idet man ikke kan have alene lette Fartøjer uden noget som helst Artilleri til Støtte for disse Fartøjer. Endelig er Betingelsen for, at de lette Fartøjer overhovedet kan yde noget, den, at der er Artilleriskibe, som kan føre dem frem. Det er Betingelsen for, at de kan yde noget som helst. Med andre Ord burde Ophbygningen af Søværnet begynde med Artilleriskibene og derefter gaa til Anskaffelse af de lettere Fartøjstyper.

Endelig er der rejst Kritik over for disse dyre Artilleriskibe under særligt Hensyn til det nye Vaaben, Luftvaabenet, under Henvisning til, at de i særlig Grad skulde være udsat for Fare fra Luften. Deroverfor vil jeg hævde, at netop Artilleriskibet er den eneste Fartøjstype, som kan klare sig mod Luftvaabenet, medens alle de lettere Fartøjer er udsat for Angreb og Odelæggelse af Luftvaabenet; Artilleriskibet er den eneste Skibstype, som kan føre et kraftigt Forsvar mod Luftvaabenet, ikke alene for sig selv, men ogsaa for visse isolerede Landsdele, man maatte ønske at forsvare.

Endelig med Hensyn til Bekostningen, hvad Forsvarsministeren her, ganske vist meget kort, gjorde Rede for: i det Øjeblik